

MARIA VAIDA-VOEVOD

Poeme pentru mama

Misivă

Ți-am trimes, măicuță, carte
te-ntrebam de una, alta
de ți-e locul cu verdeață
de ți-e dor de ceea viață...
N-ai răspuns.
Erai plecată la cules,
în Carul Mare.
Tot în zori te culci și-acum?
Tremurai de dimineață,
în roua de pe colină,
înălbind fuior de nor
Să fi fost străvechi hrisov?
Ori lumină din lumină?
Lasă raza să-i ating
Și-apoi vină ce-o să vină.

Caron

Dormi și nu-mi vezi chipul, mamă.
Ceasul rău îmi bate-n tâmplă.
Dintre câte mi se-ntâmplă,
nu-i nimic de pus pe rană,
nu-i nimic de pus în ramă.
Mi-a sleit pe-obraz mirarea.
M-a uitat chiar și uitarea.
Și-am rămas zălog în vamă,
Pân-o trece cel cu luntrea,
Dincolo de rău și bine,
Pân-la marginea de sine.

Ofrandă

Am fost cu tine-n șezători,
torceam din fir vechea poveste
cu prunc și mamă – o făptură,
Ne-am regăsit pe-o arătură.
În adăpost de fân și grâu,
m-ai dat în dar pământului,
cu-n icnet ce-l știam demult.
De aceea nici nu m-au durut
prea mult în astă lume
nici vorba rea, nici fapta lașă.
Durerea ta – o albă fașă
mi-e sabie și scut !

Nimb

Îți cunosc, mamă, broboada.
Îți știam chiar și broboana,
ce-ți înroua obrazul.
Unii sunt nimbați de raze,
precum sfinții din icoane.
Tu mereu, doar de sudoare,
străluceai.
Nu-ți mai văd
de-o vreme raza.
Unde să-mi așez privirea?
Te-oi căta în sărătura
lacrimii ce-mi umple ridul.
Doar acolo și în gândul
bunul și nemărginitul
ți-e lăcașul, ți-e măsură.

Verde

Aburi lăptoși
mângâie-o coamă de deal.
Tremură huma
sub copita de cal.
Verdele-șarpe
suie-n tulpina de măr.
Doar tu rămâi albă
în gândul meu din iarnă,
uitată ninsoare,
cernită muștrare.

Șezători

Din satul tău de sub pământ,
cu șezători în lunga iarnă,
deșiră ghemul, Ariadnă,
să te gădesc, să te cuprind.
Te-oi veșnici într-un surâs.
Te-oi murmura într-un colind.

Alint

Ți-e aspră mâna, mamă
alintul tău mă doare
pe-obraz simt arătura,
sălbatec ger și-arsura
atâtor veri uscate.
Când dorul mă îneacă

mă culc pe pat de miriști.
Ciulinii, mărăcinii,
amirosind a tine,
îmi spun că mai exiști
în țărna nevăzută,
dar umedă și caldă,
catifelată taină,
a bobului de grâu.

Doină

Din părinți ne crește grâul.
Din bunici pădurea, codrul.
Din străbuni țara și dorul
de părinți, bunici, străbuni.
Aplecați peste preaplinul
brazdei de pământ străine
visăm doina, visăm pâinea,
aburind în poala mamei.
Doar norocul de ne-ar ține
până mâine,
până mâine!

Dau samă

Plătesc pentru viața-mi.
Dau samă.
Izbăvită de toate, apoi,
O pot lua de la capăt.
Mai naște-mă o dată
mamă.
Voi crede doar în arginți
încercați întâi în dinți,

în vorba rotundă, albă
primenită de prima zăpadă,
în jurământul cast
unde-aș vrea să adast pe vecie.
Aș plăti oricâtă simbrie
într-o casă a ta, doamne,
curată, fără căință,
aș plăti c-o nemăsurată credință.
Prețul e altul,
aud din înaltul ceresc.
Plătesc pentru viața-mi.
Dau samă.
Șterge-mi lacrima,
mamă.

De deochi

Apără-mă, mamă, de deochiul lumii.
Potopiți în blid, cărbunii,
tălmăcesc ciudat cuvinte.
Cu blesteme tănuite,
m-a țintit într-o aripă,
vânător de-amar și dor.
Rana ta de-acolo-i, mamă,
dar nici n-ai băgat de seamă,
printre-atâtea suferinți,
că ai una înflorită
din maci roșii și din spini.
Trup mi-ai fost în altă lume.
De mă lași printre străini,
leagă-mi firul roșu-n păr,
că-s vânat luat la ochi
de iubit și de deochi.

Nu mă vedeai

De-o vreme lumea mea
ți-era străină, mamă.
Te-mpleticeai printre zile și nopți.
printre fii și nepoți.
Încurcai morții cu vii,
casa ta cu cele străine.
Vroiai să pleci,
dar, poate, ți-aminteai de mine.
Deși chiar mila îți sleise
din ochi cu căutări piezișe.
Nu mă vedeai, nu ne vedeai
grăbeai spre gura ta de rai
împuținată, fără grai.

Dealul din suflet

Cel mai adesea te-așezai pe prag,
cu blidul pe genunchii osteniți.
Striveai dumaticatul în dinți
gândind la pământul din deal.
Dealuri bătute an de an,
cu pasul mic, grăbit, îngândurat,
sunt fără noimă acum
pustii și reci.
Din câte brazde-ai răscolit,
cu una doar
ți-e trupu-nveșmântat.
Dar tot pe-un deal.
Pe unde nu mai treci.

Lacrimă înflorită

Încovoiată ca un cal de povară,
îți purtai desaga prin lume,
măicuță,
flămândă uneori
de multe ori desculță
duceai merinde altora,
îndestulată doar c-o rugăciune,
cu gândul dus în ceea lume,
în care un răzor ți-era liman.
Să-ți fie locul cu verdeață.
Să te mângâie-o dimineață,
cu prima rază-aprinsă în ochi.
Și lasă lacrima dincoace,
pe malul meu.
Ți-o voi întoarce înflorită,
mamă.

Dealul Crucii

Cu pruncii de mână,
cu sapa pe umăr,
urcai dealul crucii
mamă.
Pământu-i o rană,
despicat de tăișul
gândului tău fierbinte,
că rodu-i aleanul
casei tale,
și focul și apa.
Adânc, în măruntaiele humei,
scrii gândul acesta,
cu sapa.
Copii-ți dorm lângă brazdă.
Tu fără odihnă,
decât apa mai trează,
încovoiată dureros,
înaintai, înaintai...

Tu singură și cucii,
strigându-și pustiul,
târziu pe dealul crucii.

Albă vecie

Zăpada ți-e firesc veșmânt.
Atât de curată la gând,
în fața Domnului stai dreaptă,
măicuță.
Doar eu aplecată pios,
peste-o piatră de prisos,
hotărnicind între lumi,
strâng o lacrimă în pumni
și-o trimit ziduri să spargă.
În zadar, vecia-i largă.
Nu te-ajunge, nu te doare,
nu te sapă, nu te apasă,
roua ierbii de acasă.

Rugă

Pământ românesc mă iartă,
nu ți-am spus pân-acum
nici un cuvânt de iubire.
De vină-s măreția ta
mirosind a tămâie,
și sărăcia vorbelor mele.
Smerită mi-apropii de tine genunchii
și-ți spun:
semeni cu mâinile mamei,
brăzdate și negre.
E tot ce-mi vine-n minte acum.
Dar altar, din lutul tău, îmi sunt

mâinile mamei.

Mă întorc la casa mamei

Mă-ntorc la casa mamei,
călcând pe urmele pașilor mei
de copil.

Și pentru că nu mai încap în ei
merg în vârful picioarelor.

E chiar mai înțelept așa, altfel
cine știe ce bucurie,
părăsită la cotitura drumului,
aș trezi

cine știe ce dorință uitată
m-ar trage de mânecă.

Îmi spun:

chiar dacă-i greu de păstrat echilibrul,
e mai bine să mă-ntorc
în vârful picioarelor,
la casa mamei.

Familie

Iartă-i, Doamne, pe robii tăi
Ion, Vasile, Gheorghe, Ludovica
Copii, părinți împart frățeste
aceeași brazdă.

Voi veni în curând și eu,
mamă,

la sânul tău albit.

Leagănă-mă, mereu, leagănă-mă
te-oi ruga,
s-adorm orfan de vise și dorinți

în poala ta,
ca pruncul de demult,
neștiutor, neîntinat,
ascuns în oase de părinți.

Balsam

Ca un cuib părăsit,
Casa ta intră încet în pământ.
Piatră și lut te urmară.
Doar blidul cel vechi,
uitat pe o grindă sub scară,
mustind de gău încolțit,
amiroase a an nou, pârguit.
Îți legăn amintirea, mamă.
Într-un balsam de rozmarin o-nvălui.
La sân ca pe un prunc o țin,
și-i cânt de miere și pelin.
Doar ei mă-nchin.
Doar ei.

(Din volumul de poeme *Mai devreme cu un gând*, Editura Multipress
International, 2008, București)